

Hogyan állhatok talpra egy kudarc után?

Alkalom: Vasárnap délelőtt

Dátum: 2009-11-22

Ige: Lukács 5:1-11

Lekt.: Zsolt. 92

„Semmi, de semmi nem sikerül!”
Még egyszer kivetni a hálót.
Még egyszer egy szelíd szót szólni.
Még egyszer elindulni a másik felé.

„Semmi, de semmi nem használ!”
Még egyszer kinyújtani a kezét.
Még egyszer megértést kérni.
Még egyszer bátorítóan szólni.

„Torkig vagyok már!”
Még egyszer levelet írni.
Még egyszer a veszélyre utalni.
Még egyszer megpróbálni.

„De hát hányszor még?”
Még egyszer.

Az elhangzott sorokat Fabiny Tamás írta, de mindannyian szoktunk hasonlóan érezni, vagy szólni. Amikor eredménytelennek látjuk a fáradozásunkat, vagy amikor kudarcot élünk át. Mikor formálni próbálsz a körülötted élőket, de haszталannak látszik. Utána különösen is nehéz feltápáskodni és újra kezdeni, lelkesedéssel tenni a dolgunkat. De minden kudarc válhat a sikerhez vezető út első lépcsőjévé. Erről szól a mai Ige, melyet Lukács 5,1-11-ből olvasok fel.

Egy alkalommal Péter és barátai egész éjjel kint halásztak a Genezáret-tavon, de nem fogtak semmit. Ez elég szokatlan dolog lehetett Péter számára, mert ő hivatásos halász volt. Ráadásul a legjobbak közül való volt. Biztosan neki volt a legjobb felszerelése. Jó hálója, jó hajója volt és pontosan tudta, hogy hol lehet a legtöbb halat fogni. Egész éjjel halászott, de kudarcot vallott.

Másnap reggel fáradtan mosták a hálóikat a parton. Ugye ismeritek ezt a kudarc utáni reggel érzését. Ekkor jött Jézus: „Péter szeretném a hajódat szószéknek használni! A víz meg lesz a mikrofon, amely felerősíti a hangot.” Péter beengedte őt, aztán egy kicsit eltávolodtak a parttól. Jézus pedig a parton lévőeknek prédikált. Mikor befejezte így szólt: Most menjünk halászni! Evezetek a mélyre és vessétek ki a hálókat.!”

Péter: „Mester egész éjjel keményen dolgoztunk, de nem fogtunk semmit. – Aztán lehetett egy pillanatnyi csend – de mivel Te mondd kivetem a hálókat!” Amikor kivetették a hálókat, annyi halat fogtak, hogy szakadoztak a hálók.

Van, hogy mi is minden tőlünk telhető megteszünk, mégis félresikerül. (Tanulás..., egy kapcsolat...) Ilyenkor nagy a kísértés, hogy feladjuk. „Semmi értelme.”- mondjuk mi is.

A történet érdekessége a két halászat közötti párhuzam. Keményen dolgoztak egész éjszaka és semmit sem fogtak, aztán kimentek tíz percre és több halat fogtak, mint bármikor addig. Mi változott? Az emberek ugyanazok, a tó ua., a hálók ua. Mitől lett más az eredmény?

1. Az egyik oka az volt, hogy Jézus **ott volt a hajóban**. Jézus jelenléte mindent megváltoztatott! Ezek szerint semmi sincs nagyobb hatással az életünkre, mint az, ha Jézust behívjuk a csónakunkba. Ha valaki halász, akkor a hajója a munkahelye, a vállalkozása. Ideje nagy részét ott tölti. Ott éli át a munkatársi kapcsolatokat, az alá- vagy fölérendeltség nehézségeit. Péter átengedte a hajóját Jézusnak. És Jézus Péter munkahelyét használta a tettei színhelyéül.

Istennek szabad bejárása van-e a hétköznapjainkba? A munkahelyünkre? Tud-e rajtad keresztül másoknak segíteni a munkádon keresztül? Sajnos nagyon sokszor próbáljuk szétválasztani a hétköznapjainkat a vasárnaptól, a világit a lelkitől. Pedig Isten megáldd mindent, amit neki adunk. Ha az életünknek csak egy részét adjuk, akkor csak egy részét áldja meg, ha csak az ünnepeket, akkor annyit, ha csak a vasárnapot, akkor annyit. Ha neki adod az életedet, akkor megáldja azt. Péter beengedte Jézust a csónakba, és soha nem látott mennyiségű halat fogott.

De a sorrendet is észre kell vennünk. Mielőtt gondoskodott Péter szükségleteiről, onnan prédikált. Először Jézus az átengedett hajót a saját céljaira használta. Összezseng ez azzal, hogy „ha először isten országát keressük, akkor a többi mind megadatik” nekünk (Máté 6,33) Ha őt teszem az életemben az első helyre, akkor meg fog áldani. Sikeres csak akkor lehetek, ha a hajómat először az ő céljaira használom.

2. Attól is eredményes lett a második halászat, hogy **Krisztus útmutatása szerint halásztak**. Jézus mondta nekik, hogy hol halásszanak, mikor halásszanak, és hogyan halásszanak. Jézus vezette őket ebben és nem vallottak szégyent. Jó látni azt, hogy Péter hogyan reagált Jézus vezetésére. Nem vitakozott. Nem mondta: „Várj csak Jézus! Én vagyok a „legkirályabb” halász ezen a tavon, én tartom a rekordot. Ne akard már nekem megmondani, hogy hogyan halásszak!” Nem kérdezett vissza: „Biztos vagy benne?” Nem tett fel kérdéseket és nem habozott. Lehet, hogy magában azt gondolta, hogy biztos nem fogunk semmit, hiszen tűz a nap a tóra. De nem kérdezett semmit csak engedelmeskedett.

Nem hallgatott az érzéseire: „Hullafáradt vagyok. Semmi értelme folytatni.” Követte Isten tervét. Jézus azt mondta Péternek: „Evezz a mélyre!” Tudjátok miért? Mert a sekély vízben csak keveset lehet fogni. A halak a meleg elől a mély vizekre húzódtak nappal. A legtöbb ember az élet sekély vizeiben éldegél. Nincs mélysége az életüknek. (Ez látszik a beszélgetéseiken és a szórakozásaikon is. A Tv műsorok pedig még segítik is ezt.) Azért választják, mert a sekély víz biztonságosabb. Ha kimegyek a mélybe, ott lesznek hullámok, megingatják az életemet, akár fel is boríthatnak. Inkább itt pancsolok kényelmesen. Isten azt akarja, hogy hit által élj. Ez bizony kockázattal jár. Sok keresztyén így gondolkozik: „Nem kell azért túl komolyan venni az Isten iránti elkötelezettségemet, mert még megharagszik rám valaki. Vagy mit gondolnak rólam a barátaim?” Így az élet sekély vizein maradnak, (Istennel való kapcsolatukban is, imádságaikban is) és milyen sokat veszítenek.

Isten terve az életünkre nézve jó terv. Azt üzeni: „Hadd, szálljak be a csónakodba! Hadd legyek veled a munkahelyeden, a családotban, a házasságodban, minden téren vezesselek. Kövesd a tervemet!”

Mi lett az eredménye annak, hogy a tanítványok megtették, amit Jézus mondott nekik! Olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálókik. Isten úgy megáldotta őket, hogy nem bírták elhordozni. Meg kellett osztozni a nagy fogáson egy másik hajó legénységével, ahhoz, hogy ne süllyedjen el. Isten nemcsak meg akarja áldani az ember életét, hanem annyira meg akarja áldani, hogy rajtunk keresztül másoknak is jusson. „Megáldalak és Áldássá leszel.”

És ez fordulópontra lett az életükben. Partra húzták hajóikat, mindent elhagytak, hogy kövessék Jézust. A tanítványok ott hagyták életük legnagyobb fogását, és elindultak Jézus után. Talpra állás volt ez a javából. Felismerték, hogy ha Jézus ilyen csodát tud tenni, akkor bármit megtehet, amit csak akar. Amíg őt követik, Krisztus gondjaikat fogja viselni. Krisztus ekkor arra hívta őket, hogy vegyenek részt a világ legnagyobb feladatában az Emberhalászatban.

Ne add fel! Próbáld újra! „Hányszor még? Még egyszer.” Csak ezúttal úgy, hogy Jézus ott van a hajóban, kész vagy neki engedelmeskedni, és akkor megváltoztathat mindent. Ámen.